

have ordentlige arbejdsvilkår, og at vi oven i købet bliver ved med at producere nye, der skal på førtidspension eller sygedagpenge, fordi de skal løbe alt for hurtigt.

Hvis man turde tænke anderledes og fordele pengene i de offentlige kasser anderledes, kunne vi have mange flere ude i kommunerne til at sikre nogle ordentlige vilkår for vores børn, vores syge, vores ældre, til at sikre mange flere arbejdspladser.

Desværre har vi en regering, der slet ikke tør tænke nyt på den måde, men som er mest optaget af at sikre en privatisering. Som Venstres ordfører, hr. Peter Christensen, sagde, så handler det om, at det skal være en god forretning. Det er jo klar tale, kan man sige, at det, regeringen er optaget af, er, at private firmaer skal have mulighed for at få en god forretning og tjene nogle penge på det, der hidtil har været offentlige opgaver.

Det, man hidtil har lagt vægt på, var at sikre en god omsorg, sikre nogle ordentlige forhold for børn, syge og ældre, men fremover er det afgørende, om det er en god forretning for private, og så kan vi andre være med til at betale over skattebilletten til, at private kommer ind. Det synes jeg er en utrolig dårlig udvikling, og derfor er jeg også glad for, at de fire partier i opposition er blevet enige om, at vi i hvert fald som minimum må have et grundlag for at diskutere op til kommunevalget: Hvad er egentlig økonomien fremover? Hvad er det, man kan i den enkelte kommune?

Dermed bliver det også nemmere samlet at rejse krav over for regeringen om, at vi vil en helt anden vej end den, regeringen har lagt op til. Vi vil have en bedre velfærd, og vi vil have, at man tør tænke anderledes i stedet for kun at tænke i privatisering.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Så er det finansministeren.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil ikke sige, at debatten har været uforudsigelig. Synspunkterne har jo sådan set været hørt før og i øvrigt hørt mange gange.

Når nu forespørgeren hr. Ole Sohn taler om, hvorvidt valgløfterne er finansieret, hvem der skal betale det, og hvorvidt man holder en aftale, er svaret jo det, at det er statskassen, der finansierer. De løfter, der er givet, finansieres af statskassen til det kommunale selvstyre. Og det er altså ikke 2 mia. kr., vi sidder og forhandler

om med kommunerne. Det er vel 141 mia. kr. Hvis vi tager drifts- og serviceområdet, er det 141 mia. kr. Alt er jo under drøftelse.

Det kan jo ikke være sådan, at hver gang man har et ønske, så lægger man det ovenpå, men vi må også se på: Hvad er det, der har forandret sig over tid? Hvilke muligheder er det, man står over for? Hvad er det, man selv har en interesse i? Hvad er det, regeringen kan hjælpe med ved at gennemføre det gennem lovgivning for at imødekomme nogle kommunale ønsker til at gøre tingene bedre – og måske også hjælpe til, at kommunerne lettere kan frigøre nogle ressourcer til at kunne imødekomme borgernes krav? Det er jo det, det går ud på.

Det er jo lidt primitivt, hvis man tror, at det eneste, det drejer sig om, er at diskutere vækstrammen. Sådan har det vel aldrig nogen sinde været. Det er jo den samlede økonomi i kommunerne, man diskuterer. Det er de samlede ønsker i kommunerne, man diskuterer. Det gælder også, når vi har finanslovdebatter, så diskuterer vi jo ikke bare væksten, mig bekendt diskuterer vi hele finansloven.

Men jeg vil sige, at hvis det er den nye stil, at man kun vil diskutere væksten, bliver det i givet fald nogle rimelig korte debatter omkring finansloven. Men jeg går ud fra, at man tillader, at kommunerne har den samme adgang til at drøfte med regeringerne – og jeg siger regeringerne, for det er sådan lidt over tid – hele den kommunale økonomi og ikke bare en vækstramme. Sådan er det.

Hvem betaler så? Ja, det gør vi jo allerede. Der er jo for så vidt principielt ikke nogen forskel på, om der er skattestop, eller der ikke er skattestop i kommunerne under et, for det er staten, der betaler. Det, vi dækker ind, er aftalegrundlaget. Vi aftaler udgifterne. Det, der mangler, kommer fra statskassen. Det er jo knap 10 mia. kr. i år, der kommer fra statskassen, fordi der er et skattestop, som finansieres af statskassen. Det berører ikke kommunerne. Hvis kommunerne hævede deres skat, fik de mindre i balancetilskud. Så var det statskassen, der sparede penge.

Kl. 17.25

De rekordoverskud, vi har, er, efter at vi har gennemført skattestoppet, efter at vi har betalt balancetilskuddet, altså friholdt kommunerne fra skattestoppet, efter at vi har gennemført skattelettelser osv. Så det er ikke sådan, som hr. Ole Sohn siger, at der er en regning, der efterlades. Vi betaler regningerne og mere til. Gælden